

JENNIFER
ARMINTROUT

Veresõemed, kolmas raamat

PÕRMUST OLED SA VÕETUD

LÕPUTU ELU.

IGAVENE HEITLUS.

JÄRJEKORDNE PÄEV SURMAJÄRGSES ELUS.

Jennifer Armintrout
Blood Ties Book Three: Ashes to Ashes
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Elle Raiend

© 2007 by Jennifer Armintrout

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09213210
ISBN 978-9949-12-954-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

“**H**ei, Baker! Kas ta sai kella seitsmesed ravimid kätte?”

Don tõstis jalad kirjutuslaualt maha ja ajas selle nurgal seisvatest tühjadest limonaadipurkidest moodustatud torni ümber. “Jah, sai küll. Kell seitse. Vaata ravilehest.”

Rumalate küsimuste esitamine oli äärmiselt Sanjay moodi. Don vangutas pead ja jälgis, kuidas uus tüüp ukse kõrvalt konksu otsast mapi võttis ning kirjapandud andmete peale kulmu kortsutas. Arusaamatu, kuidas tal oli õnnestunud sada aastat elada. Pagana pihta, isegi Donil oli kahekümne vampiiriaasta ja sellele eelnenud kolmekümne inimaasta jooksul üle noatera pääsemisi olnud. Kuidas oli võimalik, et kaks korda vanem isik pidevalt, pea laiali otsas, ringi kõndis...

“Sel juhul ei saa ma millestki aru.” Sanjay sirvis ravikaarti, kuid tema liigutuste kiirusest oli aru saada, et ta ei lugenud graafikuid. “Siin puudub igasugune loogika!”

“Kus puudub loogika?” Liikumise teadlased olid kohutavalt dramaatilised. “Ma andsin talle ravimeid.”

Sanjay murelikud pruunid silmad takseerisid Doni. “Ma tean. Nägin seda kaardilt. Aga tema ajutegevus on... liiga aktiivne. Jääb mulje, et talle ei ole üldse rahusteid antud.”

“Rahu-rahu. Sellele on loogiline seletus olemas.” Uued töötajad kippusid pisiasjade pärast endast välja minema, kuid Don oli näinud, mis viimati juhtus, kui ravimid Oraaklile ei mõjunud. “Annan talle teist liiki rahustit ja hoian teda hommikuse aruandeni uimasena. Edasi tegeleb temaga doktor Jacobson.”

Oraaklile manustati iga tunni aja tagant vooliku kaudu ravimeid. Need paisati kõigepealt sooja verre ja seejärel süstiti lahust veenisisestesse voolikutesse. Ülesanne oli imelihtne ega meeldinud Donile põrmugi.

Ei, ta ei ihaldanud au ja kuulsust nagu tähtsad ninad. Ega ohtu nagu palgamõrtsukad. Ta unistas hoopis ametist, millega iga dresseeritud pärdik hakkama ei saaks.

Tõsi, ta võis ravimiannuste vahepeal televiisorit vaadata. Mida kiiremini ta oma ülesandega ühele poole sai, seda kiiremini võis ta “Willi ja Grace’i” kordusosi edasi vaadata.

Ta õngitses taskust akvaariumitoa uksekaardi ja torkas selle kaardilugejasse. Uks avanes sisinaga ja ta astus sisse. Ruumis oli kümme kraadi külmem kui ülejäänud hoones – vastasel juhul kuumenenuks seireaparatuur, pumbad ja ühendusseadmed üle – ja kõikjal oli neetult külm. Don hõõrus käsi ja puhus neile peale. Ruum lõhnas vere järele nagu alati.

“Kallis, ma olen kodus!” hõikas ta uinunud laboriassistendile, kes töölaua taga lösutas. Päevane vahetus oli assistendile liig.

Pimestavalt valge ruumi ühes seinas oli tohutu tume klaassein. Klaasi taga oli liitrite viisi verd, mille sees hulpis Oraakel. Magav Oraakel, kui rahustid olid mõju avaldanud. Don võttis ravimikapist kaks tabletti, läks toitevooliku juurde ja vilistas valjuhäälselt, lootes laborandi sellega üles ajada. “Loodetavasti kontrollitakse hommi- kul turvalinti. Sa jääd haledalt vahele.”

Ravimipump oli seina küljes, klaaspaneelist veidi allpool. Don laskus põlvili ja tõmbas sahtli lahti. Tabletid tuli sisestada tühja klaaskambrisse, kus need lahustati. Kogu protsess oli väga tüütu, kuid Oraakel oli enam-vähem kõigi vedelate rahustite suhtes immuunseks muutunud. Donil polnud aimugi, miks just see meetod toimis, aga tal oli selle üle hea meel, sest too mõrd võis ärgates väga vastikult käituda.

Sahtli avanud, pilgutas ta hämmeldunult silmi. Klaaskamber, mis pidanuks järgmise annuse vastuvõtmiseks tühi olema, oliendiselt verd täis. Don kompas veenisest voolikut värisevate kätega kuni kohani, kus see seina sisse kadus. Õhukese plastvooliku sees oli lahustumata tablett, mis lasi verel vaid õrnalt läbi niriseda.

Rahustid ei olnudki Oraaklini jõudnud.

Ülejäänu toimus väga kiiresti. Don tõstis pea ja nägi, kuidas kahvatu näoga Oraakel uudishimulikult klaasi puudutas. Oraakli silmad olid lahti. Don taganes karjudes, komistas oma jalgadele ja kukkus magava laboriassistendi jalgade otsa. Assistendi ketside ümber oli vereloik. Ta ei maganudki.

Don avas suu, et karjuda, kuid hääl ei jõudnudki üle huulte.

1. peatükk

Paratamatus

“Carrie, ma arvan, et sul on aeg Nathanile helistada.”

Ma teadsin, et pean seda varem või hiljem tegema. Olin lihtsalt lootnud, et see juhtub tunduvalt hiljem.

Lesisime Maxi avara rikkalikult sisustatud korteri magamistoas, sest see oli ainuke televiisoriga tuba. Möödunud kolme nädala jooksul olime päeval põõnanud ja öösiti bluusiklubisid külastanud. Vajadusel oleksin jõudnud ka Nathanile mõelda, aga ma lihtsalt ei tahtnud.

Kui ma ei vastanud, ohkas Max raskelt. Ta põimis käed vaheliti ja naaldus nikerdustega antiikvoodi peatsile. See oli ainuke vanaaegne mööbliese tema magamistoas. Max mõjus voodil võõralt ja kohatult. 1970. aastate lõpus vampiiriks moondatud Max oli noorim vampiir, keda ma tundsin. Tänu lühikestele ja turris liivakarva juustele ning T-särkidele ja teksapükstele, mida ta kanda armastas, sulandus ta Chicago kahekümnendates eluaastates noorte sekka nii hästi, et ma kippusin aeg-ajalt unustama, et ta võinuks vanuse poolest minu isa olla.

Ilmselgelt kavatses Max mulle kui nooremale sõnad peale lugeda. “Oled juba ligi kuu aega siin elanud. Mul ei ole selle vastu kõige vähimatki. Pagana pihta, sa oled enamikul öödest nii purjus, et sind lahutab kellegagi voodisse maandumisest ainult üks *mojito!* Kuna mina olen siin ainuke mees, siis olen vägagi selle poolt, aga Nathan on minu sõber. Kui kavatsete lõplikult lahku minna, siis on tal õigus seda teada.”

Ma ei hakanud rõhutama, et mind seob oma isandaga ainult vereside, isevärki vaimne ühenduskanal, mille kaudu võisime teineteise mõtteid ja emotsioone lugeda. Viimasel ajal polnud sellestki erilist tolku. Nähtavasti oli Nathan oma meeltele blokeeringu ette pannud. Neil vähestel kordadel, kui olin üritanud temaga kontakti astuda, olin üksnes nappe ja ähmaseid vastuseid saanud. See oli parem kui anumine, et võiksin tagasi minna, kuid torkas ikkagi valusasti südamesse.

Ent Max ei leppinud lihtsa loogikaga. Olin korduvalt üritanud talle selgeks teha, et mul ei ole Nathaniga suhet, kuid ta keeldus mind mõistmast. “Ta ei oleks sind enda juurde elama kutsunud, kui ta sind ei armastaks,” oli Max raiunud. “Ta ei pruugi oma tundeid tunnistada, kuid see ei muuda neid olematuks.”

“Ah soo, kas samamoodi nagu sina ja Bella?” olin vastu nähvanud ja tolleks korraks oli jutuajamine lõppenud. Oleksin pidanud Maxi vastu leebem olema. Temagi oli hiljuti raske lahkumineku üle elanud, olgugi et ta seda eitas. Jäi mulje, et ta elab enda ja Bella probleeme minu ja Nathani peal välja, et hoiduda oma tunnete näkku vaatamast.

“Ma ei suudaks praegu vist temaga rääkida,” teatasin ma, ehkki aimasin, et see kõlab lamedalt.

“Mida kauem sa ootad, seda hullemaks asi läheb.” Max teadis, et tal on õigus. Seda oli tema võidukatest sinisilmadest näha. “Ja kui see ongi õudne, mis sellest? Me läheme täna öösel Navy

Pieri meelelahutuskaile. Seal võid oma mured suhkruvatti uputada. Suhkruvatiga ei ole võimalik õnnetu olla.”

Kergitasin kulmu. “Isegi mitte vampiiril, kelle armuelu on tootalselt kihva keeratud?”

Suhkruvatt mõjub vampiiri kannatustele nagu krüptoniit Supermanile. Max napsas öökapilt juhtmeta telefoni ja ulatas selle mulle. “Helista talle.”

Minu abitu pilk rändas äratuskellalt telefonile. Päevad olid pikemaks veninud. Chicagos polnud päike veel loojunud, kuid Michiganis oli kell juba peaaegu üheksa. Järelikult valmistus Nathan kauplust avama. Kui helistan kohe, siis ei saa me pikalt vestelda. Ja see on hea, sest mul polnud aimugi, mida Nathanile öelda.

Haarasin telefoni, valisin numbri ja tundsin ootamatut koduigatsust, kui kujutlesin Nathanit läbi sassis elutoa köögitelefoni juurde rühkimas. Mind haaras uskumatu soov koju naasta ja süda hakkas ootusärevusest Nathaniga rääkimise ees kiiremini lööma. Kui torust kostis klõpsatus, niisutasin huuli ja valmistusin tema “halloole” vastama.

“Nathan Granti residents,” nurrus unine naisehää.

Vaevalt oli mu süda Nathaniga vestlemise lootuses üles soojenenud, kui see tardus uuesti, sest ma taipasin, kes on liinil.

“Halloo?” ütles naine tugeva itaalia aktsendiga. “On seal keegi?”

Bella.

Lajatasin toru värisevate kätega lauale. Ma ei suutnud Maxile otsa vaadata. Kuidas ma võisin talle öelda, et Bella, ainuke naine, kelle vastu Maxil olid eales tunded tekkinud – hoolimata sellest, et ta neid eitas –, oli lausa kolmeks nädalaks kauemaks Nathani juurde elama jäänud?

Mul oli raske seda endalegi põhjendada. Mõtted hüplesid ühe võimaliku põhjuse juurest – et Bella tööandja, Vabatahtlik Vampiiri-

tapjate Liikumine, oli teada saanud, et Bella aitas meil Nathani terveks ravida, mille tagajärjel naine kaotas töö- ja elukoha; teise juurde; et Bella oli lennukist maha jäänud ja pidanud märksa hilisemat lendu ootama –, kuid ükski variant ei leevendanud keeramis-tunnet minu kõhus.

“Carrie, mis juhtus?” Max kortsutas kulmu ja põrnitses mind pingsalt, otsekui üritades mu mõtteid lugeda.

Avasin ettevaatlikult suu. Kartsin oksele hakata. “Teda ei olnud kodus. Näib, et seekord pääsesin.”

“Nojah... kui tagasi tuleme, siis helistad talle kindlasti.” Max silmitses kardinat, mille ääre tagant immitses tuppä roosakat päikesevalgust. “Lähem duši alla. Selleks ajaks kui oleme end valmis sättinud, on päike tänavatelt kadunud ja me võime välja minna.”

Noogutasin, jälgisin teda vannitoa poole kõmpimas ja läksin oma tuppä.

Maxi kolmekorruseline katusekorter asus muuseumiväljaku lähedal vanas hoones. Hoone ise asus järveäärses pargis, kuhu olid koondunud linna suuremad tõmbenumbrid. Ma ei olnud osanud arvatagi, et Max elab Chicago populaarses osas, kus kogu aeg midagi toimub, kuid tõtt-öelda ei olnud ta asukohta ise valinud, vaid korteri päranduseks saanud.

Korteri endine omanik – Maxi surnud isand Marcus – vahtis meid etteheitval pilgul õlimaalilt, mis trepimademe kohal rippus. Max oli oma isandat alati õhinal kiitnud, kuid mul oli raske kujutleda, et see puuderdatud parukaga morn mees võis olla “armastav” ja “isalik”.